

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatick Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 1. september 2022

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skrift	Dato
C-624/20	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p><u>Emne:</u> Fortolkningen af TEUF artikel 20 og nærmere bestemt karakteren af den opholdsret, som en tredjelandstatsborger på baggrund af denne bestemmelse i helt særlige situationer kan aflede af en unionsborger i dennes egen medlemsstat (Zambrano-doktrinen)</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Har medlemsstaterne kompetence til at bestemme, om opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF i sig selv er af midlertidig eller ikke-midlertidig karakter, eller skal dette afgøres efter EU-retten? 2. Såfremt en EU-retlig fortolkning skal finde anvendelse, er der [da] ved anvendelsen af direktiv 2003/109/EF forskel på de forskellige opholdsrettigheder på grundlag af afhængighedsforhold, der tilkommer tredjelandstatsborgere på grundlag af EU-retten, herunder den opholdsret på grund af et afhængighedsforhold, der tilkendes et familiemedlem til en unionsborger på grundlag af [direktiv 2004/38/EF], og opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF? 3. Er opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF, som efter sin art er afhængig af, at der består et afhængighedsforhold mellem tredjelandstatsborgeren og unionsborgeren og således af begrænset varighed, af midlertidig karakter? 4. Såfremt opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF er midlertidig, skal direktivets artikel 3, stk. 2, litra e), [da] fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national ordning, hvorefter kun indehavere af nationale opholdstilladelser er udelukket fra at erhverve status som fastboende udlænding som omhandlet i direktivet?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	07.09.22
C-279/21	<p>Udlændingenævnet</p> <p><u>Emne:</u> Spørgsmål: 1. Er "stand still"-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 til hinder for indførelsen og anvendelsen af en national regel, hvorefter der som betingelse for ægtefællesammenføring - medmindre der i det konkrete tilfælde foreligger ganske særlige omstændigheder - stilles et krav om bestået sprogpriev i værtsmedlemsstatens officielle sprog til den ægtefælle/samlever, der som tyrkisk arbejdstager i den pågældende EU-</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Udlændingenævnet Kammeradvokaten	GA	08.09.22

	<p>medlemsstat er omfattet af Associeringsaftalen og afgørelse nr. 1/80, i en situation som i hovedsagen, hvor den tyrkiske arbejdstager har opnået ret til tidsubegrænset ophold i den pågældende EU-medlemsstat efter tidligere gældende regler, der ikke indeholdt krav om bestået prøve i den pågældende medlemsstats sprog for opnåelse heraf?</p> <p>2. Omfatter det specifikke diskriminationsforbud i artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 en national regel, hvorefter der som betingelse for ægtefællesammenføring - medmindre der i det konkrete tilfælde foreligger ganske særlige omstændigheder - stilles et krav om bestået sprogprøve i værtsmedlemsstatens officielle sprog til den ægtefælle/samlever, der som tyrkisk arbejdstager i den pågældende EU-medlemsstat er omfattet af Associeringsaftalen og afgørelse nr. 1/80, i en situation som i hovedsagen, hvor den tyrkiske arbejdstager har opnået ret til tidsubegrænset ophold i den pågældende EU-medlemsstat efter tidligere gældende regler, der ikke indeholdt krav om bestået prøve i den pågældende medlemsstats sprog for opnåelse heraf?</p> <p>3. Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende, er det generelle diskriminationsforbud i artikel 9 i Associeringsaftalen da til hinder for en national regel som den nævnte i en situation som i hovedsagen, hvor den tyrkiske arbejdstager har opnået ret til tidsubegrænset ophold i den pågældende EU-medlemsstat efter tidligere gældende regler, der ikke indeholdt krav om bestået sprogprøve i værtsmedlemsstatens officielle sprog for opnåelse heraf, når et sådant krav ikke stilles til statsborgere i den pågældende nordiske medlemsstat (konkret Danmark) og i de andre nordiske lande samt andre, som er statsborgere i et EU-land (og dermed ikke til EU/EØS-statsborgere)?</p> <p>4. Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende, spørges, om det generelle diskriminationsforbud i artikel 9 i Associeringsaftalen kan påberåbes direkte ved nationale domstole?</p>			
T-77/20	<p>Ascenza Agro og Afrasa mod Kommissionen <u>Emne:</u> Forbud mod skadelige pesticider i Danmark</p> <p><u>Påstande:</u> — Sagen antages til realitetsbehandling og sagsøgerne gives medhold. — Den anfægtede retsakt annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	MF	08.09.22
C-321/21 P	<p>Ryanair mod Kommissionen <u>Emne:</u> Den danske stats kompensation for skade som følge af COVID-19 udbruddet til SAS (statsstøtte)</p> <p><u>Påstande:</u> — Europa-Kommissionens afgørelse (EU) af 15. april 2020 om statsstøtte SA.56795 annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Finansministeriet Kammeradvokaten	MF	14.09.22
C-22/21	<p>Minister for Justice and Equality <u>Emne:</u> Opholdsdirektivet og begrebet „hører til unionsborgerens husstand“</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Kan begrebet »hører til [e]n unionsborgerens husstand«, som er anvendt i artikel 3 i direktiv 2004/38/EF, anses for at finde universel anvendelse i hele EU-retten, og hvorledes skal det i bekræftende fald defineres? 2) Hvilke kriterier skal nationale retter i benægtende fald lægge til grund ved bedømmelsen af beviser, således at nationale retter med udgangspunkt i en række faste kriterier kan træffe afgørelse om, hvorvidt en person hører til eller ikke hører til en unionsborgerens husstand med henblik på retten til fri bevægelighed?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	15.09.22
C-407/21	<p>UFC – Que choisir et CLCV <u>Emne:</u></p> <p><u>Sagen vedrører:</u> 1 – Skal artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer fortolkes således, at denne bestemmelse pålægger en arrangør af en pakkerejse i tilfælde af opsigelse af aftalen at yde refusion i form af et pengebeløb af alle de betalinger, der er foretaget i forbindelse med pakkerejsen, eller således, at den tillader en tilsvarende refusion, navnlig i form af et tilgodehavende, der svarer til beløbet af de foretagne betalinger? 2 – I tilfælde af, at refusion skal forstås som tilbagebetaling af et pengebeløb, kan den sundhedskrise, der er forbundet med covid-19-epidemien og konsekvenserne heraf for rejsearrangørerne, som på grund af denne krise har oplevet en anslået nedgang i omsætningen på mellem</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	15.09.22

	<p>50 og 80%, og som repræsenterer mere end 7% af Frankrigs bruttonationalprodukt, og som for så vidt angår pakkerejsearrangørerne beskæftiger 30 000 personer i Frankrig med en omsætning på næsten 11 mia. EUR, begrund og givet fald, under hvilke betingelser og med hvilke begrænsninger, en midlertidig undtagelse fra forpligtelsen for arrangøren til at yde den rejsende fuld refusion af de betalinger, der er foretaget i forbindelse med pakkerejsen, inden for fristen på 14 dage efter, at der er givet meddelelse om opsigelsen af aftalen, som fastsat i artikel 12, stk. 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer?</p> <p>3 – I tilfælde af, at det foregående spørgsmål besvares benægtende, er det under de ovenfor anførte omstændigheder da muligt at tilpasse de tidsmæssige virkninger af en afgørelse, som annullerer en national retsakt, der er i strid med artikel 12, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer?</p>			
T-868/19	<p>Nouryon Industrial Chemicals m.fl. mod Kommissionen <u>Emne:</u> REACH-forordningen og annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 16. oktober 2019 om kontrollen af en registrering af dimethylether, forelagt Kommissionen af Det Europæiske Kemikalieagentur.</p> <p><u>Påstande:</u> —Sagen antages til realitetsbehandling og sagsøgerne gives medhold. —Den anfægtede afgørelse annulleres i sin helhed. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne. —Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som måtte være retligt påkrævede.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljøministeriet Miljøstyrelsen</p>	MF	15.09.22
C-793/19 og C-794/19	<p>SpaceNet m.fl. (logning) <u>Emne:</u> De EU-retlige rammer for at pålægge teleudbydere at lagre trafik- og lokaliseringsdata til brug for bl.a. bekæmpelse af kriminalitet (logning)</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 15 i direktiv 2002/58/EF i lyset af artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder på den ene side og artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union på den anden side fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som forpligter udbyderne af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester til at lagre trafik og lokaliseringsdata for slutbrugerne af disse tjenester, når – denne forpligtelse ikke forudsætter nogen specifik anledning i lokal, tidsmæssig eller geografisk henseende – genstanden for pligten til at lagre data i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige telefontjenester – herunder formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder samt ubesvarede eller forgæves opkald – er følgende data: – telefonnummeret eller en anden identitet for den, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til, samt ved om- og viderestilling enhver anden involveret forbindelse – dato og klokkeslæt for begyndelse og afslutning af forbindelsen henholdsvis – i forbindelse med formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder – tidspunkterne for afsendelse og modtagelse af beskeden med angivelse af den anvendte tidszone [...] – der er sikret en effektiv beskyttelse af de lagrede data mod risici for misbrug samt mod enhver uberettiget adgang, og – de lagrede data kun må anvendes til at forfølge særligt grove straffelovsovertrædelser og til at afværge en konkret fare for en persons liv og helbred eller frihed eller for forbundsstatens eller en delstats beståen, med undtagelse af den internetprotokoladresse, som er tildelt abonnenten til en internetbenyttelse, og som det er tilladt at anvende i forbindelse med en stamdataoplysning (»Bestandsdatenauskunft«) med henblik på forfølgelse af enhver form for strafbare handlinger, for at afværge en fare for den offentlige sikkerhed og orden samt for at opfylde efterretningstjenesternes opgaver?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p>	Dom	20.09.22
C-339/20 og C-397/20	<p>VD m.fl. <u>Emne:</u> Fortolkning af EU-retlige bestemmelser om markedsmissbrug og foreneligheden heraf med kravene til beskyttelse af personoplysninger</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p>	Dom	20.09.22

	<p>1) Indebærer artikel 12, stk. 2, litra a) og d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 om insiderhandel og kursmanipulation, samt artikel 23, stk. 2, litra g) og h), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug, som erstattede det første direktiv fra den 3. juli 2016, sammenholdt med 65. betragtning til denne forordning, henset til den skjulte karakter af de udvekslede oplysninger og til den generelle karakter af den offentlighed, der kan omhandles, mulighed for den nationale lovgiver for at pålægge operatører af elektroniske kommunikationer en midlertidig, men generel lagring af forbindelsesdata for at gøre det muligt for den administrative myndighed, der er nævnt i direktivets artikel 11 og i forordningens artikel 22, når der foreligger grund til at mistænke visse personer for at være involveret i insiderhandel eller kursmanipulation, af operatøren at kræve at få udleveret fortegnelser over datatrafik i de tilfælde, hvor der er begrundet mistanke om, at disse fortegnelser, som har sammenhæng med genstanden for undersøgelsen, kan vise sig at være relevante med henblik på at bevise, at der foreligger en tilsidesættelse, ved bl.a. at gøre det muligt at spore de kontakter, som der har været mellem de berørte inden at der opstod en mistanke?</p> <p>2) I tilfælde af, at Domstolens svar medfører, at Cour de cassation (kassationsdomstol) finder, at den franske lovgivning om lagring af forbindelsesdata ikke er i overensstemmelse med EU-retten, vil retsvirkningerne af denne lovgivning da kunne opretholdes midlertidigt for at undgå en retlig usikkerhed og for at gøre det muligt, at de tidligere indsamlede og lagrede data anvendes til et af de formål, der er omhandlet i denne lovgivning?</p> <p>3) Kan en national ret midlertidigt opretholde retsvirkningerne af en lovgivning, som gør det mulig for ansatte hos en uafhængig administrativ myndighed, der har til formål at lede undersøgelser på området for markedsmissbrug, uden forudgående kontrol foretaget af en ret eller af en anden uafhængig administrativ myndighed at få tilsendt forbindelsesdata?</p>			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-391/20	Boriss Cilevics e.a. <u>Spørgsmål:</u> 1.1. Udgør en lovgivning som den i hovedsagen omtvistede en restriktion for etableringsfriheden, der er sikret ved artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, eller subsidiært for den frie udveksling af tjenesteydelser, der er sikret ved [den nævnte traktats] artikel 56, og for friheden til at oprette og drive egen virksomhed, der er anerkendt i artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder? 1.2. Hvilke betragtninger skal der tages hensyn til ved bedømmelsen af om en sådan lovgivning er begrundet, egnet og forholdsmæssig i forhold til dens lovlige formål om beskyttelse af det officielle sprog som et udtryk for national identitet?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	07.09.22
T-642/19	JCDecaux Street Furniture Belgium mod Kommissionen <u>Påstande:</u> —Annullation af den anfægtede afgørelses artikel 1, for så vidt som det heri fastslås, at der foreligger uforenelig statsstøtte til fordel for JCDecaux i forbindelse med gennemførelsen af aftalen fra 1984, og af afgørelsens artikel 2-4, for så vidt som det herved pålægges den belgiske stat at foretage tilbagesøgning heraf hos JCDecaux. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Energistyrelsen	O-sag	Dom	07.09.22
T-217/20	Grækenland mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som visse udgifter fra Den Helleniske Republik til et samlet nettobeløb på 9 590 402,53 EUR, der i regnskabsårene 2011-2018 blev afholdt og anmeldt inden for rammerne af ELFUL vedrørende foranstaltningerne 123A, 125A, 321 og 322 i programmeringsperioden 2007-2013 og foranstaltningerne 4.2, 4.3, 7.2 og 7.4 i programmeringsperioden 2014-2020, blev udelukket fra EU-finansiering. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	07.09.22
T-470/20	DD mod FRA <u>Påstande:</u> — Annullation af afgørelsen fra FRA's direktør af 11. november 2019 om pålæggelse af den disciplinære sanktion fjernelse fra tjenesten med virkning fra den 15. november 2019. — Om fornødent annullation af afgørelsen fra FRA's direktør af 15. april 2020, der blev modtaget samme dag, om afslag på den klage over ovennævnte afgørelse, som sagsøgeren indgav den 16. december 2019. — FRA tilpligtes at betale erstatning for det af sagsøgeren lidt økonomiske og ikke-økonomiske tab. — FRA tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	07.09.22
T-40/21	Slovakiet mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2020/1734 af 18. november 2020 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (1), annulleres, for så vidt som Den Slovakiske Republik blev pålagt en finansiel korrektion vedrørende foranstaltningen »Afkoblet direkte støtte« for regnskabsåret 2016 (svarende til ansøgningsårene 2013 og 2014) for i alt 19 656 905,11 EUR. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	07.09.22
T-123/21	Stowarzyszenie chłodnictwa klimatyzacji i pomp ciepła mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Europa-Kommissionens afgørelse meddelt den 15. december 2020 om fastlæggelse af den mængde kvoter, som tildeles sagsøgeren i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 517/2014 af 16. april 2014 om fluorholdige drivhusgasser og om ophævelse af forordning (EF) nr. 842/2006 (1), annulleres, for så vidt som Kommissionen har foretaget en	Miljøministeriet	O-sag	Dom	07.09.22

	nedsættelse af kvoterne på grundlag af denne forordnings artikel 25. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.				
T-217/21	AB mod eu-LISA <u>Påstande:</u> — Søgsmålet antages til realitetsbehandling. — De anfægtede foranstaltninger annulleres. — Den Europæiske Unions Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	07.09.22
T-448/21	Saure mod Kommissionen <u>Påstande:</u> —Kommissionens afgørelse om afslag på den af sagsøgeren fremsatte begæring om aktindsigt i Kommissionens dokumenter af 2. juni 2021 ved udstedelse af kopier af Kommissionens samlede kommunikation a) med firmaet BioNTech SE, b) med Bundeskanzleramt Deutschland vedrørende firmaet BioNTech SE og dets produkter, c) med Bundesministerium der Gesundheit vedrørende indkøbet af vacciner til bekæmpelse af covid-19-pandemien, fra den 1. april 2020 og navnlig vedrørende mængden af de af BioNTech tilbudte vacciner og leveringstiden herfor annulleres, for så vidt som sagsøgeren fik afslag eller delvist afslag på aktindsigt. —Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Sundhedsministeriet	O-sag	Dom	07.09.22
T-651/21	Saure mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Kommissionens afgørelse om afslag på den af sagsøgeren fremsatte begæring om aktindsigt i Kommissionens dokumenter af 2. juni 2021 og Kommissionens afgørelse om afslag på den af sagsøgeren fremsatte begæring om aktindsigt i Kommissionens dokumenter af 11. august 2021 ved udstedelse af kopier af Kommissionens samlede kommunikation a) med firmaet BioNTech SE b) med Bundeskanzleramt Deutschland vedrørende firmaet BioNTech SE og dets produkter c) med Bundesministerium der Gesundheit vedrørende indkøbet af vacciner til bekæmpelse af covid-19-pandemien, fra den 1. april 2020 og navnlig vedrørende mængden af de af BioNTech tilbudte vacciner og leveringstiden herfor annulleres, for så vidt som sagsøgeren fik afslag eller delvist afslag på aktindsigt. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne	Miljøministeriet	O-sag	Dom	07.09.22
C-659/20	Ministerstvo životního prostředí <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal »avlslsdyrbestand«, således som defineret i Kommissionens forordning (EF) nr. 865/2006 af 4. maj 2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 338/97 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed anses for at omfatte enheder, som er forældede til enheder opdrættet af den pågældende opdrætter, selv om opdrætteren aldrig har været disses ejer eller opdrætter? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares således, at forældreenheder ikke er omfattet af avlslsdyrbestanden, ønskes det oplyst, hvorvidt de kompetente myndigheder som led i bedømmelse af, hvorvidt betingelsen i artikel 54, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 865/2006 om anskaffelse af avlslsdyrbestanden i overensstemmelse med den gældende lovgivning og på en måde, som ikke skader de pågældende arters overlevelse i naturen, er opfyldt, er beføjede til at kontrollere disse forældreenheders afstamning og på dette grundlag at bedømme, hvorvidt avlslsdyrbestanden er anskaffet i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningens artikel 54, stk. 2. 3. Er det som led i bedømmelsen af, hvorvidt betingelsen i artikel 54, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 865/2006 om anskaffelsen af avlslsdyrbestanden er sket i overensstemmelse med gældende lovgivning og på en måde, som ikke skader de pågældende arters overlevelse i naturen, tilladt at tage sagens øvrige omstændigheder i betragtning (navnlig god tro ved overtagelse af enheder samt en berettiget forventning om, at det ville være lovligt at handle med disses eventuelle afkom, eventuelt også mindre restriktive lovbestemmelser gældende i Den Tjekkiske Republik forud for tiltrædelsen til Den Europæiske Union)?	Miljøministeriet	O-sag	Dom	08.09.22

C-707/20	<p>Gallaher <u>Spørgsmål:</u> 1) Kan artikel 63 TEUF påberåbes over for national lovgivning, såsom reglerne om koncerninterne overdragelser, der kun finder anvendelse på koncerner? 2) Selv om artikel 63 TEUF mere generelt ikke kan påberåbes over for reglerne om koncerninterne overdragelser, kan bestemmelsen da ikke desto mindre påberåbes: a) når der er tale om kapitalbevægelser fra et moderselskab, der er hjemmehørende i en EU-medlemsstat, til et datterselskab, der er hjemmehørende i Schweiz, når moderselskabet ejer 100 procent af kapitalandelene i både det i Schweiz hjemmehørende datterselskab og i det i Det Forenede Kongerige hjemmehørende datterselskab, der underlægges beskatning? b) når der er tale om kapitalbevægelser fra et datterselskab, der er hjemmehørende i Det Forenede Kongerige, til et datterselskab, der er hjemmehørende i Schweiz, hvor begge datterselskaber ejes 100 procent af samme moderselskab, der er hjemmehørende i en EU-medlemsstat, og hvor de to selskaber er søsterselskaber og ikke er i et moderdatterselskabsforhold? 3) Udgør lovgivning, såsom regler om koncerninterne overdragelser, hvorefter en overdragelse af aktiver fra et selskab, der er hjemmehørende i Det Forenede Kongerige, til et søsterselskab, der er hjemmehørende i Schweiz (og ikke driver erhvervmæssig virksomhed fra et fast driftssted i Det Forenede Kongerige), hvor begge selskaber er 100 procent ejede datterselskaber af et fælles moderselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, under omstændigheder, hvor en sådan overdragelse ville finde sted på et skattemæssigt neutralt grundlag, hvis søsterselskabet ligeledes havde været hjemmehørende i Det Forenede Kongerige (eller havde drevet erhvervmæssig virksomhed fra et fast driftssted i Det Forenede Kongerige), da en restriktion for moderselskabets etableringsfrihed som omhandlet i artikel 49 TEUF, eller eventuelt en restriktion for de frie kapitalbevægelser som omhandlet i artikel 63 TEUF? 4) Såfremt det antages, at artikel 63 TEUF kan påberåbes: a) udgjorde overdragelsen af varemærkerne og tilknyttede aktiver fra GL til JTISA for en modydelse, der skulle afspejle varemærkernes markedsværdi, da en kapitalbevægelse som omhandlet i artikel 63 TEUF? b) udgjorde de kapitalbevægelser, som JTIH foretog til JTISA, dets datterselskab, der er hjemmehørende i Schweiz, da direkte investeringer som omhandlet i artikel 64 TEUF? c) [og] eftersom artikel 64 TEUF kun finder anvendelse på visse former for kapitalbevægelser, kan artikel 64 [TEUF] da finde anvendelse under omstændigheder, hvor kapitalbevægelserne har karakter af både direkte investeringer (som er omhandlet i artikel 64 TEUF) og en anden type kapitalbevægelse, der ikke er omhandlet i artikel 64 TEUF? 5) Såfremt der var tale om en restriktion, henset til, at det er ubestridt, at restriktionen i princippet var begrundet i tvingende almene hensyn (nemlig nødvendigheden af at sikre en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen), var restriktionen da nødvendig og forholdsmæssig som omhandlet i Domstolens praksis, navnlig under omstændigheder, hvor det pågældende skattesubjekt har realiseret en gevinst ved salget af aktivet, der svarer til aktivets fulde markedsværdi? 6) Såfremt der var tale om en tilsidesættelse af etableringsfriheden og/eller retten til frie kapitalbevægelser: a) kræver EU-retten da, at den nationale lovgivning fortolkes eller undlades anvendt på en måde, der giver GL mulighed for at udskyde skattebetalingen? b) hvis dette er tilfældet, kræver EU-retten da, at den nationale lovgivning fortolkes eller undlades anvendt på en måde, der giver GL mulighed for at udskyde skattebetalingen, indtil aktiverne afhændes uden for den underkoncern, for hvilken det selskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, er moderselskab (dvs. »efter realisationsprincippet«), eller kan en mulighed for betaling af skat i rater (dvs. »på ratebasis«) anses for at udgøre et forholdsmæssigt retsmiddel? c) hvis en mulighed for betaling af skat i rater i princippet kan udgøre et forholdsmæssigt middel: i. gælder dette da kun, såfremt national ret indeholdt muligheden på tidspunktet for afhændelsen af aktiverne, eller er det foreneligt med EU-retten, at en sådan mulighed efterfølgende stilles til rådighed som et retsmiddel (dvs. at den nationale ret efterfølgende giver en sådan mulighed ved at</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	08.09.22
----------	---	-------------------	-------	----	----------

	<p>anvende en overensstemmende fortolkning eller ved at undlade at anvende lovgivningen)?</p> <p>ii. pålægger EU-retten da nationale retter at stille et retsmiddel til rådighed, der i mindst muligt omfang griber ind i den relevante frihed jf. EU-retten, eller er det tilstrækkeligt, at de nationale retter stiller et retsmiddel til rådighed, der, samtidig med, at det er forholdsmæssigt, i mindst muligt omfang afviger fra gældende national ret? Mv.</p>				
C-716/20	<p>RTL Television</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal begrebet »viderespredning pr. kabel«, som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993, fortolkes således, at det, ud over et radio- og tv-selskabs samtidige udsendelse af et andet radio- og tv-selskabs udsendelse, omfatter en samtidig og uforkortet viderespredning pr. kabel til almenheden af en førstegangsudsendelse af radio- eller tv-programmer beregnet for almenheden (uanset om en sådan viderespredning til almenheden foretages af et radio- og tv-selskab eller ej)?</p> <p>2. Udgør en samtidig viderespredning pr. koaksialkabel af programmer fra en tv-kanal, der sendes via satellit, gennem de forskellige tv-apparater, der er installeret på hotelværelser, en retransmission af sådanne udsendelser, som er omfattet af det i Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993 omhandlede begreb?</p>	Kulturministeriet	O-sag	Dom	08.09.22
C-80/21 - C-82/21	<p>D.B.P. m.fl.</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en retslig fortolkning af den nationale lovgivning, hvorefter en ret ikke erklærer et aftalevilkår urimeligt i dets helhed, men alene den del, der gør vilkåret urimeligt, hvilket medfører, at vilkåret forbliver delvis bindende?</p> <p>2. Skal artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en retslig fortolkning af den nationale lovgivning, hvorefter en ret, når denne har fastslået, at et aftalevilkår, uden hvilket aftalen ikke kan forblive bindende, er urimeligt, kan tilpasse den tilbageværende del af aftalen ved hjælp af fortolkning af parternes viljeserklæringer med det formål at forhindre, at aftalen, som er gunstig for forbrugeren, bliver ugyldig?</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	08.09.22
C-119/21 P	<p>PlasticsEurope mod ECHA (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Retten dom i sag T-207/18 ophæves.</p> <p>—Den anfægtede retsakt annulleres. —Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellanternes annullationssøgsmål.</p> <p>—ECHA tilpligtes at betale de omkostninger, der er afholdt i forbindelse med nærværende appelsag og i forbindelse med sagens behandling for Retten, herunder intervenienternes omkostninger.</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	08.09.22
C-132/21	<p>Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 77, stk. 1, og artikel 79, stk. 1, i [forordning 2016/679] fortolkes således, at den administrative klageadgang, der er fastlagt i artikel 77, udgør et instrument til udøvelse af offentlige rettigheder, mens den søgsmålsret, der er fastlagt i artikel 79, udgør et instrument til udøvelse af private rettigheder? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, følger det da deraf, at tilsynsmyndigheden, som påhviler at påkende administrative klager, har den overordnede kompetence til at fastslå, at der foreligger en overtrædelse?</p> <p>2. Såfremt den registrerede – som er af den opfattelse, at behandlingen af personoplysninger, som vedrører den pågældende, overtræder forordning 2016/679 – på samme tid udøver retten til at indgive en klage i henhold til denne forordnings artikel 77, stk. 1, og søgsmålsretten i henhold til samme forordnings artikel 79, stk. 1, kan det da fastslås, at en fortolkning, der er i overensstemmelse med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, indebærer:</p> <p>a) at tilsynsmyndigheden og retten uafhængigt af hinanden er forpligtede til at undersøge, om der foreligger en overtrædelse, og at de derfor kan nå til uoverensstemmende resultater, eller</p> <p>b) at tilsynsmyndighedens afgørelse har forrang, for så vidt som den vedrører vurderingen af, om der er begået en overtrædelse, i betragtning af de kompetencer, der er omhandlet i artikel 51, stk.</p>	Justitsministeriet	F-sag	GA	08.09.22

	<p>1, i forordning 2016/679, og de beføjelser, der er tillagt ved samme forordnings artikel 58, stk. 2, litra b) og d)?</p> <p>3. Skal tilsynsmyndighedens uafhængighed, som er sikret ved artikel 51, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, i forordning 2016/679, fortolkes således, at den pågældende myndighed ved behandlingen og afgørelsen af den klageprocedure, der er fastlagt i artikel 77, er uafhængig af, hvad den kompetente ret fastslår ved endelig dom i henhold til artikel 79, således at den pågældende myndighed kan vedtage en uoverensstemmende afgørelse med hensyn til den samme hævdede overtrædelse?</p>				
C-162/21	<p>Pesticide Action Network Europe e.a. <u>Spørgsmål:</u> 1. »Skal artikel 53 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF fortolkes således, at en medlemsstat under visse betingelser kan meddele en godkendelse vedrørende behandling, salg eller såning af frø, der er behandlet med plantebeskyttelsesmidler? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan førnævnte artikel 53 da under visse betingelser finde anvendelse på plantebeskyttelsesmidler, der indeholder aktivstoffer, for hvilke det gælder, at markedsføring eller anvendelse heraf er begrænset eller forbudt på Den Europæiske Unions område? 3. Omfatter de »særlige omstændigheder«, der kræves efter førnævnte forordnings artikel 53, situationer, for hvilke det gælder, at det ikke er sikkert, men kun sandsynligt, at der opstår en fare? 4. Omfatter de »særlige omstændigheder«, der kræves efter førnævnte forordnings artikel 53, situationer, for hvilke det gælder, at det er forudsigeligt, sædvanligt og endog tilbagevendende, at der opstår en fare? 5. Skal formuleringen »som ikke kan bekæmpes på nogen anden rimelig måde«, der anvendes i førnævnte forordnings artikel 53, fortolkes således, at denne formulering, henset til ordlyden af ottende betragtning til forordningen, tillægger dels den omstændighed at sikre et højt niveau for beskyttelse af både menneskers og dyrs sundhed og miljøet, dels den omstændighed at sikre, at Fællesskabets landbrug er konkurrencedygtigt, lige stor betydning?«</p>	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	08.09.22
C-263/21	<p>Ametic <u>Sagen vedrører:</u> 1) Er sammensætningen af den juridiske person, der er reguleret i den nye artikel 25, stk. 10, i lov om intellektuel ejendomsret, forenelig med direktiv 2001/29/EF eller, mere generelt, med de generelle principper i EU-retten? 2) Er den omstændighed, at den nationale lovgivning tillægger den nævnte juridiske person beføjelser til at indhente oplysninger, herunder regnskabsoplysninger, fra aktører, der anmoder om en attest om fritagelse for pligten til at betale kompensation for privatkopiering, forenelig med direktiv 2001/29/EF eller med de generelle principper i EU-retten?</p>	Kulturministeriet	O-sag	Dom	08.09.22
C-323/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid <u>Sagen vedrører:</u> 1. a) Skal begrebet »anmodende medlemsstat« i artikel 29, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180), fortolkes således, at der herved forstås den medlemsstat (i casu den tredje medlemsstat, det vil sige Nederlandene), der som den sidste indgav en anmodning om tilbagetagelse eller overtagelse til en anden medlemsstat? b) Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, har den omstændighed, at der tidligere er indgået en aftale om overførsel mellem to medlemsstater (in casu Tyskland og Italien), også virkninger for de denne tredje medlemsstat (in casu Nederlandene) påhvilende juridiske forpligtelser over for udlændingen i henhold til Dublinforordningen eller over for de i den tidligere aftale om overførsel deltagende medlemsstater, og i bekræftende fald hvilke? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, skal artikel 27, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013, sammenholdt med 19. betragtning til denne forordning, fortolkes således, at den er til hinder for, at en ansøger om international beskyttelse i forbindelse med et retsmiddel mod en afgørelse om overførsel med føje kan gøre gældende, at der ikke kan ske overførsel, fordi fristen for en</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	08.09.22

	overførsel i henhold til en tidligere indgået aftale om overførsel mellem to medlemsstater (in casu Tyskland og Italien) er udløbet?				
C-324/21 og C-325/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid m.fl.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180), fortolkes således, at en løbende frist for overførsel som omhandlet i artikel 29, stk. 1 og 2, begynder at løbe på ny på det tidspunkt, hvor udlændingen, efter at have forhindret en medlemsstats overførsel ved at forsvinde, indgiver en ny ansøgning om international beskyttelse i en anden (in casu en tredje) medlemsstat?</p> <p>2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, skal artikel 27, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013, sammenholdt med 19. betragtning til denne forordning, fortolkes således, at den er til hinder for, at en ansøger om international beskyttelse i forbindelse med et retsmiddel mod en afgørelse om overførsel med føje kan gøre gældende, at der ikke kan ske overførsel, fordi fristen for en overførsel i henhold til en tidligere indgået aftale om overførsel mellem to medlemsstater (in casu Frankrig og Østrig) er udløbet, med den følgerkning at den frist, inden for hvilken Nederlandene kan overføre, er udløbet?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	08.09.22
C-356/21	<p>TP</p> <p><u>Emne:</u> Polen og diskrimination af LGBTI</p> <p><u>Spørgsmål:</u> »Skal artikel 3, stk. 1, litra a), og c), i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EUT 2000, L 303, s. 16) fortolkes således, at bestemmelsen muliggør en udelukkelse fra anvendelsesområdet for Rådets direktiv 2000/78/EF, og følgelig ligeledes udelukker de sanktioner, der er indført i national ret i henhold til artikel 17 i Rådets direktiv 2000/78/EF, af friheden til at vælge en medkontrahent så længe dette valg ikke sker på grundlag af køn, race, etnisk oprindelse eller nationalitet, i tilfælde, hvor den uberettigede forskelsbehandling består i et afslag på at indgå en civilretlig aftale, i henhold til hvilken arbejdet ville skulle udføres af en selvstændig fysisk person, når årsagen til dette afslag er den potentielle medkontrahents seksuelle orientering?».</p>	Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet	F-sag	GA	08.09.22
C-399/21	<p>IRnova</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Er et anerkendelsessøgsmål om bedre ret, som støttes på en påstand om opfinderskab eller medopfinderskab, til en opfindelse i henhold til nationale patentansøgninger og patenter, der er registreret i en ikke-medlemsstat, omfattet af enekompetencen i henhold til artikel 24, nr. 4), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område?</p>	Erhvervsministeriet	O-sag	Dom	08.09.22
C-575/21	<p>WertInvest Hotelbetrieb</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Er Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EUT 2012, L 26, s. 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014, EUT 2014, L 124, s. 1, (herefter »direktiv 2011/92«) til hinder for en national lovgivning, hvorefter gennemførelsen af en miljøkonsekvensvurdering af »Städtebauvorhaben« (»anlægsarbejder i byzoner«) både er betinget af, at der nås tærskelværdier for omfanget af det anvendte areal på mindst 15 ha og et bruttoetageareal på mere end 150 000 m², og at der er tale om et anlægsarbejde til samlet, multifunktionel bebyggelse, i hvert fald med beboelses- og erhvervsbyggeri, herunder de adgangsveje, der er planlagt med henblik herpå, og forsyningsinstitutioner, hvis opland går ud over anlægsarbejdernes område? Har det i denne forbindelse betydning, at den nationale lovgivning fastsætter særlige betingelser for</p> <ul style="list-style-type: none"> – fritids- eller forlystelsesparker, sportsstadioner eller golfbaner (fra et vist anvendt areal eller fra et vist antal parkeringspladser) – industri- eller erhvervsparker (fra et vist anvendt areal) 	Miljøministeriet Til orientering: Energistyrelsen	F-sag	MF	14.09.22

	<ul style="list-style-type: none"> – indkøbscentre (fra et vist anvendt areal eller fra et vist antal parkeringspladser) – indlogeringsfaciliteter, såsom hoteller eller feriebyer, og accessoriske anlæg (fra et vist antal senge eller fra et vist anvendt areal, begrænset til området uden for lukkede beboelsesområder) – offentligt tilgængelige parkeringsarealer eller parkeringsgarager (fra et vist antal parkeringspladser) M.fl. 				
T-371/20 og T-554/20	<p>Pollinis France mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Europa-Kommissionens stiltiende afgørelse om afslag på en genfremsat begæring om aktindsigt, registreret under referencenummer GESTDEM nr. 2020/0498, i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1049/2001 annulleres.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale 3 000 EUR i sagsomkostninger til sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1.</p>	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	14.09.22
C-669/20	<p>Veridos</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 56 i direktiv [2014/24] sammenholdt med dette direktivs artikel 69 og artikel 38 i [direktiv 2009/81] sammenholdt med dette direktivs artikel 49 fortolkes således, at den ordregivende myndighed, såfremt et kriterium for vurderingen af et unormalt lavt tilbud objektivt ikke finder anvendelse, og der ikke findes noget andet kriterium, som er valgt af den ordregivende myndighed og er bekendtgjort på forhånd, ikke er forpligtet til at gennemføre en undersøgelse af, om der foreligger et unormalt lavt tilbud?</p> <p>2. Skal artikel 56 i direktiv 2014/24 sammenholdt med dette direktivs artikel 69 og artikel 38 i direktiv 2009/81 sammenholdt med dette direktivs artikel 49 fortolkes således, at den ordregivende myndighed kun er forpligtet til at gennemføre en undersøgelse af, om der foreligger unormalt lave tilbud, såfremt der er mistanke i forbindelse med et tilbud, eller er den ordregivende myndighed derimod forpligtet til altid at sikre sig, at de afgivne tilbud er seriøse, idet den anfører en relevant begrundelse herfor?</p> <p>3. Er den ordregivende myndighed underlagt et sådant krav, når der kun er afgivet to tilbud i forbindelse med udbudsproceduren?</p> <p>4. Skal [chartrets] artikel 47 fortolkes således, at den ordregivende myndigheds vurdering af, om der ikke er nogen mistanke om, at der foreligger et unormalt lavt tilbud, eller myndighedens overbevisning om, at der foreligger et seriøst tilbud for så vidt angår den deltager i udbuddet, der er placeret som nr. et, er underlagt domstolskontrol?</p> <p>5. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal [chartrets] artikel 47 da fortolkes således, at en ordregivende myndighed i en udbudsprocedure, som ikke har undersøgt, om der foreligger et unormalt lavt tilbud, er forpligtet til at begrunde, hvorfor der ikke er mistanke om, at der foreligger et unormalt lavt tilbud, dvs. med hensyn til seriositeten af det tilbud, der er placeret som nr. et?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	15.09.22
C-705/20	<p>Fossil (Gibraltar)</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Ville skattefritagelse indrømmet af Commissioner of Income Tax i henhold til indkomstskatteloven af 2010 for skat betalt i De Forenede Stater på appellants indtægter fra royalties [udelades] være i strid med afgørelsen, eller er afgørelsen på anden måde til hinder for [det]?</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	15.09.22
C-4/21	<p>Fédération des entreprises de la beauté</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal skrivelsen af 27. november 2019 fra chefen for kontoret for »Forbruger, miljø- og sundhedsteknologier« i Europa-Kommissionens Generaldirektoratet for det Indre Marked, Erhvervs politik, Iværksætteri og SMV'er anses for en forberedende retsakt til den afgørelse, hvorved Kommissionen fastslår, hvorvidt en foreløbig foranstaltning i en medlemsstat er berettiget i henhold til artikel 27, stk. 3, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1223/2009 af 30. november 2009 om kosmetiske produkter, når henses til formuleringen af denne skrivelse og til, at der ikke foreligger nogen oplysninger, der viser, at den ansatte, der har underskrevet skrivelserne, er tillagt beføjelse til at træffe en afgørelse på vegne af Kommissionen, eller skal skrivelsen anses for en sådan afgørelse, der giver udtryk for Kommissionens endelige stillingtagen?</p> <p>2) Såfremt skrivelsen af 27. november 2019 skal anses for en forberedende retsakt til den afgørelse, hvorved Kommissionen fastslår, hvorvidt en foreløbig foranstaltning fra en medlemsstat er berettiget i henhold til artikel 27, stk. 3, i forordning (EF) nr.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	15.09.22

	<p>1223/2009, kan den nationale ret, når den skal tage stilling til lovligheden af en foreløbig foranstaltning, der er truffet af en national myndighed på grundlag af forordningens artikel 27, stk. 1, i afventning af Kommissionens afgørelse, træffe afgørelse om, hvorvidt denne foreløbige foranstaltning er i overensstemmelse med denne artikel, og i bekræftende fald i hvilket omfang og på hvilke punkter, eller skal retten – så længe Kommissionen ikke har fundet, at foranstaltningen ikke er berettiget – anse denne for at være i overensstemmelse med denne artikel?</p> <p>3) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009 fortolkes således, at den giver mulighed for at træffe foreløbige foranstaltninger, der finder anvendelse på en kategori af produkter, der indeholder samme stof?</p> <p>4) Såfremt skrivelsen af 27. november 2019 skal anses for en afgørelse, der giver udtryk for Kommissionens endelige stillingtagen til den omhandlede foreløbige foranstaltning, kan gyldigheden af denne afgørelse da anfægtes ved en national ret, selv om den ikke har været genstand for et annullationssøgsmål på grundlag af artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, henset til den omstændighed, at formuleringen af denne skrivelse giver anledning til at tro, at der kun var tale om en forberedende retsakt, og at Agence nationale de sécurité du médicament et des produits de santé (den nationale styrelse for lægemiddel og sundhedsproduksikkerhed), som skrivelsen er rettet til, har besvaret denne og givet udtryk for sin uenighed hermed og angivet, at den opretholder sin foreløbige foranstaltning indtil Kommissionen, der ikke selv har svaret, tager endeligt stilling?</p> <p>5) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er skrivelsen af 27. november 2019 da underskrevet af en ansat, der har bemyndigelse til at træffe afgørelse på vegne af Kommissionen, og er afgørelsen gyldig, for så vidt som den er baseret på, at sikkerhedsklausulordningen i denne artikel »omhandler individuelle foranstaltninger vedrørende kosmetiske produkter, der tilgængeliggøres på markedet, og ikke generelle foranstaltninger, der finder anvendelse på en kategori af produkter, der indeholder et bestemt stof«, når henses til den fortolkning, der skal anlægges af bestemmelserne i artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009 sammenholdt med bestemmelserne i dens artikel 31?</p> <p>6) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, eller såfremt skrivelsen af 27. november 2019 ikke længere kan anfægtes under den foreliggende sag, skal den foreløbige foranstaltning, der er truffet på grundlag af artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009, da betragtes som værende i strid med denne forordning fra begyndelsen eller først fra tidspunktet for meddelelsen af denne skrivelse til Agence nationale de sécurité du médicament et des produits de santé (den nationale styrelse for lægemiddel- og sundhedsproduksikkerhed), eller inden for en rimelig frist regnet fra datoen for denne meddelelse, der er beregnet til at gøre det muligt at ophæve skrivelsen, under hensyn til den usikkerhed, der var forbundet med rækkevidden af denne skrivelse, og den omstændighed, at Kommissionen ikke har svaret styrelsen, der angav, at den »som en sikkerhedsforanstaltning [...] [fastholdt] sin afgørelse af 13. marts 2019 i afventning af, at Kommissionen træffer afgørelse i henhold til bestemmelserne i artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009?</p>				
C-343/21	<p>Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie“ Spørgsmål:</p> <p>1. Tillader fortolkningen af artikel 45, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1974/2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005, at det lægges til grund, at der i en sag som den foreliggende er tale om en »jordfordeling« eller et »indgreb som led i fysisk planlægning«, som følge af hvilke støttemodtageren ikke er i stand til at opfylde de indgåede forpligtelser?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan den omstændighed, at en medlemsstat ikke har truffet de fornødne foranstaltninger til, at støttemodtagerens forpligtelser kan tilpasses bedriftens nye situation, da begrunde, at der ikke kræves tilbagebetaling for den periode, hvor forpligtelsen påhvilede støttemodtageren?</p> <p>3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, hvorledes skal artikel 31 i Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 af 19. januar 2009 da fortolkes under hensyntagen til de fastslåede faktiske omstændigheder i hovedsagen, og hvilken karakter har da fristen i henhold til artikel 75, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1122/2009 af 30. november 2009 om</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	15.09.22

	gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 73/2009?				
C-396/21	FTI Touristik <u>Spørgsmål:</u> Udgør restriktioner i forbindelse med en infektionssygdom på rejsedestinationen også en mangel som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2302, hvis der som følge af infektionssygdommens verdensomspændende karakter er indført sådanne restriktioner både på den rejsendes hjemsted og i andre lande?	Justitsministeriet	O-sag	GA	15.09.22
C-416/21	J. Sch. Omnibusunternehmen et K. Reisen <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 57, stk. 4, litra d), i direktiv 2014/24/EU fortolkes således, at den ordregivende myndighed skal have tilstrækkelig plausible indikationer til at konkludere, at de økonomiske aktører har overtrådt artikel 101 TEUF? 2. Skal artikel 57, stk. 4, litra d), i direktiv 2014/24/EU fortolkes som en udtømmende regulering af de fakultative udelukkelsesgrunde i den forstand, at ligebehandlingsprincippet (samme direktivs artikel 18, stk. 1) ikke kan være til hinder for en kontrakttildeling, når der afgives tilbud, som hverken er selvstændige eller uafhængige? 3. Skal artikel 18, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at virksomheder, der udgør en økonomisk enhed og har afgivet hver sit tilbud, tildeles en kontrakt?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	15.09.22
C-252/21	Facebook e.a. Sagen vedrører: 1. a) Er artikel 51 ff. i forordning nr. 2016/679 til hinder for, at en national kartelmyndighed i en medlemsstat, såsom Bundeskartellamt, der ikke er tilsynsmyndighed som omhandlet artikel 51 ff. i forordning nr. 2016/679, og i hvilken medlemsstat en virksomhed med hjemsted uden for Den Europæiske Union har en etablering, der inden for markedsføring, kommunikation og PR bistår denne virksomheds hovedvirksomhed, som er beliggende i en anden medlemsstat og som har eneansvaret for behandlingen af personoplysninger på hele Den Europæiske Unions område, for det kartelretlige misbrugstilsyn fastslår, at hovedvirksomhedens kontraktbetingelser vedrørende behandling af oplysninger og gennemførelsen heraf udgør en tilsidesættelse af forordning nr. 2016/679, og vedtager en afgørelse om, at denne tilsidesættelse skal bringes til ophør? b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 4, stk. 3, TEU til hinder herfor, når den ledende tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor hovedvirksomheden er beliggende, som [org. s. 3] omhandlet i artikel 56, stk. 1, i forordning nr. 2016/679 samtidig underkaster hovedvirksomhedens kontraktbetingelser vedrørende behandling af oplysninger en undersøgelsesprocedure? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: 2. a) Udgør det forhold, at en internetbruger enten kun besøger eller også indtaster informationer, f.eks. ved registrering eller bestillinger, på websteder eller apps, der vedrører kriterierne i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 2016/679, såsom dating-apps, partnerbørser for homoseksuelle, politiske partiers websteder eller sundhedswebsteder, og en anden virksomhed såsom Facebook Ireland gennem grænseflader på disse websteder eller i disse apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr indsamler oplysninger om brugerens besøg på disse websteder og apps og om de informationer, som brugeren har indtastet, sammenstiller disse oplysninger med oplysningerne om brugerens Facebook.com-konto og anvender dem, behandling af folsomme oplysninger i forordningens forstand for så vidt angår indsamlingen og/eller sammenstillingen og/eller anvendelsen? M.fl	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Forbrugerombudsmanden	O-sag	GA	20.09.22
C-518/20 og C-727/20	St. Vincenz-Krankenhaus 1) Er artikel 7 i direktiv 2003/88 og chartrets artikel 31, stk. 2, til hinder for en fortolkning af en national lovbestemmelse som § 7, stk. 3, i Bundesurlaubsgesetz (ferielov for arbejdstagere, herefter »ferieloven«), hvorefter den endnu ikke udnyttede ret til årlig betalt ferie for en arbejdstager, som i løbet af ferieåret helt har mistet arbejdssevnen på grund af sygdom, men som – i det mindste delvist – ville have kunnet afholde sin ferie forud for sit tab af erhvervssevne, ved fortsat uafbrudt mistet arbejdssevne 15 måneder efter ferieårets udløb, også bortfalder i den situation, hvor arbejdsgiveren ikke med passende opfordringer og oplysninger	Miljøministeriet	O-sag	Dom	22.09.22

	<p>faktisk har sørget for, at arbejdstageren er i stand til at afholde sin ferie?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er bortfald af retten i tilfælde af fortsat fuldstændigt tab af arbejdsevnen – under de foreliggende omstændigheder – også udelukket på et senere tidspunkt?</p>				
C-538/20	<p>W (Finanzamt B mod W AG)</p> <p>1. Skal artikel 43 [EF] sammenholdt med artikel 48 [EF] (nu artikel 49 [TEUF] sammenholdt med artikel 54 [TEUF]) fortolkes således, at de er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, der forbyder et hjemmehørende selskab i sit skattepligtige overskud at fradrage underskud, der er oparbejdet af et fast driftssted i en anden medlemsstat, når selskabet dels har udtømt alle muligheder for at fradrage disse underskud, som lovgivningen i den medlemsstat, i hvilken dette faste driftssted er beliggende, dels ikke længere modtager indtægter fra dette faste driftssted, således at der ikke længere kan tages hensyn til underskuddene i denne medlemsstat (»endelige« underskud), når der for så vidt angår den pågældende lovgivning er tale om fritagelse af overskud og underskud som følge af en bilateralt indgået aftale mellem de to medlemsstater med henblik på undgåelse af dobbeltbeskatning?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 43 [EF] sammenholdt med artikel 48 [EF] (nu artikel 49 [TEUF] sammenholdt med artikel 54 [TEUF]) fortolkes således, at de også er til hinder for lovgivningen i den tyske Gewerbesteuer-gesetz (lov om erhvervs-skat), hvorefter et hjemmehørende selskab hindres i i det skattepligtige resultatet af sin erhvervs-mæssige virksomhed at fradrage »endelige« underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, og som er oparbejdet af et fast driftssted, der er beliggende i en anden medlemsstat?</p> <p>3. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Kan der i tilfælde af lukning af det faste driftssted, der er beliggende i en anden medlemsstat, foreligge »endelige« underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, når der er en i det mindste teoretisk mulighed for, at selskabet på ny etablerer et fast driftssted i den pågældende medlemsstat, i hvis overskud de tidligere underskud i givet fald kan modregnes?</p> <p>4. Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Kan også sådanne underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, og som er oparbejdet af det faste driftssted, udgøre »endelige« underskud, som moderselskabets hjemstedsstat skal tage hensyn til, og som i henhold til lovgivningen i den stat, i hvilken det faste driftssted er beliggende, mindst en gang kan fremføres til et senere skatteår?</p> <p>5. Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Er forpligtelsen til at tage hensyn til de grænseoverskridende »endelige« underskud størrelsesmæssigt begrænset af de underskud, som selskabet ville have kunnet gøre gældende i den pågældende stat, hvori det faste driftssted er beliggende, hvis ikke den stat udelukkede hensyntagen til underskuddet?</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	22.09.22
C-34/21	<p>Hauptpersonalrat der Lehrerinnen und Lehrer</p> <p>1. Skal artikel 88, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) fortolkes således, at en bestemmelse for at være en mere specifik bestemmelse for at sikre beskyttelse af rettighederne og frihedsrettighederne i forbindelse med behandling af arbejdstageres personoplysninger i ansættelsesforhold som omhandlet i artikel 88, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 skal opfylde de krav, der stilles til sådanne bestemmelser i henhold til artikel 88, stk. 2, i forordning (EU) 2016/679?</p> <p>2. Kan en national bestemmelse, som åbenbart ikke opfylder kravene i henhold til artikel 88, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF, alligevel fortsat finde anvendelse?</p>	Justitsministeriet Miljøministeriet	O-sag	GA	22.09.22
C-120/21	<p>LB</p> <p>Er artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden og artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	22.09.22

	hinder for at anvende nationale bestemmelser som BGB's § 194, stk. 1, sammenholdt med BGB's § 195, hvorefter retten til årlig ferie er underlagt en almindelig forældelsesfrist på tre år, der under de i BGB's § 199, stk. 1, nævnte forudsætninger begynder at løbe ved udgangen af ferieåret, når arbejdsgiveren ikke med passende opfordringer og oplysninger faktisk har sørget for, at arbejdstageren er i stand til at afholde sin ferie?				
C-245/21 og C-248/21	Bundesrepublik Deutschland m.fl. 1. Er den omstændighed, at en myndighed træffer afgørelse om indtil videre at udsætte gennemførelsen af en afgørelse om overførsel alene fordi det er faktisk (for tilfældet) er umuligt at gennemføre overførsler som følge af Covid 19-pandemien, under en klage eller indbringelse omfattet af anvendelsesområdet for Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 4? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Udløser en sådan afgørelse om udsættelse en afbrydelse af fristen for overførsel som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Gælder dette også, hvis en domstol for udbruddet af Covid 19-pandemien afslø en anmodning fra asylansøgeren i henhold til Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 3, litra c), om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage eller indbringelse?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	22.09.22
C-335/21	Vicente 1. Er direktiv 93/13 og princippet om dette direktivs effektivitet, sammenholdt med adgangen til effektive retsmidler i chartrets artikel 47, til hinder for en forenklet procedure om en advokats salærkrav, som ikke tillader, at retten undersøger ex officio, om kontraktvilkår, der indgår i en aftale med en forbruger, eventuelt måtte være urimelige, eftersom det ikke er foreskrevet, at retten skal gribe ind på noget tidspunkt under sagen, medmindre klienten gør indsigelse mod det nævnte krav, og en af parterne efterfølgende anlægger et søgsmål til prøvelse af justitssekretærens endelige afgørelse? 2. Er direktiv 93/13 og princippet om dette direktivs effektivitet, sammenholdt med adgangen til effektive retsmidler i chartrets artikel 47, til hinder for, at rettens eventuelle efterprøvelse af, om kontraktvilkåret er urimeligt, ex officio eller på anmodning af en af parterne i denne form for sag, som har en forenklet karakter, foretages inden for rammerne af et fakultativt søgsmål til prøvelse af en afgørelse, som er vedtaget af et ikke-retsligt organ, f.eks. justitssekretæren, som i princippet udelukkende bør begrænse sig til afgørelsens indhold, og som ikke tillader anden bevisførelse end den dokumentation, som parterne allerede har fremlagt? 3. Skal et kontraktvilkår, der indgår i en aftale mellem en advokat og en forbruger, såsom det i denne sag omtvistede, hvorefter der betales salær i det specifikke tilfælde, hvor klienten frafalder søgsmålet inden dets afgørelse eller indgår en aftale med den pågældende enhed uden advokatfirmaets vidende eller i modstrid med sidstnævntes rådgivning, anses for at være omfattet af bestemmelserne i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, da der er tale om et kontraktvilkår om aftalens hovedgenstand, i dette tilfælde prisen? 4. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, kan det pågældende kontraktvilkår, der fastsætter salæret gennem en henvisning til takster fra et advokatsamfund, som fastlægger forskellige regler, der skal anvendes i hvert enkelt tilfælde, og som ikke blev nævnt i de forudgående oplysninger, da anses for at være klart og forståeligt i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13? 5. Såfremt det ovenstående spørgsmål besvares benægtende, kan indsættelsen af et kontraktvilkår som det i denne sag omtvistede, som fastsætter advokatens salær ved blot at henvise til takster fra et advokatsamfund, som fastlægger forskellige regler, der skal anvendes i hvert enkelt tilfælde, og som ikke blev nævnt i hverken det kommercielle tilbud eller de forudgående oplysninger, i en aftale mellem en advokat og en forbruger da anses for en urimelig handelspraksis som omhandlet i direktiv 2005/29?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	22.09.22
C-375/21	Sdruzhenie „Za Zemyata – dostap do pravosadie“ e.a. 1. Skal artikel 4, stk. 3, TEU sammenholdt med artikel 18 i direktiv 2010/75/EU samt artikel 13 og 23 i direktiv 2008/50/EF fortolkes således, at den kompetente myndighed ved behandlingen af en ansøgning om dispensation i henhold til artikel 15, stk. 4, i direktiv 2010/75/EU skal vurdere, om indrømmelse af dispensationen under hensyntagen til alle relevante videnskabelige oplysninger om miljøforurening, herunder foranstaltningerne inden for rammerne af det relevante luftkvalitetsprogram i en given zone eller et givent	Miljøministeriet	O-sag	GA	22.09.22

	<p>bymæssigt område som omhandlet i artikel 23 i direktiv 2008/50/EF, kan bringe overholdelsen af miljøkvalitetskravene i fare?</p> <p>2. Skal artikel 4, stk. 3, TEU sammenholdt med artikel 18 i direktiv 2010/75/EU samt artikel 13 og 23 i direktiv 2008/50/EF fortolkes således, at den kompetente myndighed ved behandlingen af en ansøgning om dispensation som omhandlet i artikel 15, stk. 4, i direktiv 2010/75/EU skal undlade at fastsætte mindre strenge emissionsgrænseværdier for luftforurenende stoffer fra et anlæg, såfremt en sådan dispensation ville være i strid med de foranstaltninger, der er fastlagt i det relevante luftkvalitetsprogram, som er vedtaget i den givne zone eller det givne bymæssige område som omhandlet i artikel 23 i direktiv 2008/50/EF, og kunne bringe målsætningen om at holde perioden med overskridelse af luftkvalitetsnormerne så kort som muligt i fare?</p> <p>3. Skal artikel 4, stk. 3, TEU sammenholdt med artikel 18 i direktiv 2010/75/EU og artikel 13 i direktiv 2008/50/EF fortolkes således, at den kompetente myndighed ved behandlingen af en ansøgning om dispensation som omhandlet i artikel 15, stk. 4, i direktiv 2010/75/EU skal vurdere, om fastsættelsen af mindre strenge emissionsgrænseværdier for luftforurenende stoffer fra et anlæg under hensyntagen til alle relevante videnskabelige oplysninger om miljøforurening, herunder den kumulative effekt med andre kilder til det pågældende forurenende stof, vil bidrage til, at de relevante luftkvalitetsnormer, der i henhold til artikel 13 i direktiv 2008/50/EF er fastlagt for en given zone eller et givent bymæssigt område, overskrides, og om den i bekræftende fald skal undlade at give den dispensation, som ville true opfyldelsen af miljøkvalitetskravene?</p>				
C-395/21	<p>D.V.</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>1. Skal artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13 fortolkes således, at udtrykket »aftalens hovedgenstand« omfatter et vilkår – der ikke har været genstand for individuel forhandling, og som er en del af en kontrakt vedrørende juridiske tjenesteydelser, der er indgået mellem en erhvervsdrivende (en advokat) og en forbruger – vedrørende vederlag og måden, hvorpå dette skal beregnes?</p> <p>2. Skal henvisningen i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, hvorefter kontraktvilkår skal affattes klart og forståeligt, fortolkes således, at det er tilstrækkeligt, at der i kontraktens betalingsvilkår (hvorefter der skal ske betaling for de faktisk udførte ydelser på grundlag af timesats) henvises til størrelsen af den timesats, der skal betales til advokaten?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal kravet om gennemsigtighed fortolkes således, at det omfatter en forpligtelse for advokaten til i kontrakten at anføre vederlaget for de ydelser, der på forhånd klart kan defineres og fastsættes, eller skal kontrakten tillige indeholde en vejledende oversigt over vederlag for ydelser (dvs. et foreløbigt budget for udførelsen af de juridiske tjenesteydelser), hvis det er muligt at forudsige antallet (eller varigheden) af de enkelte ydelser og vederlaget for disse, når en kontrakt indgås og de potentielle risici, der kan medføre en forøgelse eller nedsættelse af omkostningerne, er angivet? Er det relevant, når det skal vurderes, om et kontraktvilkår vedrørende betaling opfylder kravet om gennemsigtighed, om forbrugeren på passende måde oplyses om vederlaget for juridiske tjenesteydelser og om måden, hvorpå vederlaget beregnes, eller skal oplysningerne fremgå af selve kontrakten vedrørende juridiske tjenesteydelser? Kan manglende oplysninger forud for kontraktindgåelsen afhjælpes gennem oplysninger i forbindelse med opfyldelsen af kontrakten? Har det betydning for vurderingen af, om kontraktvilkåret opfylder kravet om gennemsigtighed, at det endelige vederlag for juridiske tjenesteydelser først bliver afklaret, når ydelserne er præsteret? Er det relevant, når det skal vurderes, om et kontraktvilkår vedrørende betaling opfylder kravet om gennemsigtighed, at kontrakten ikke foreskriver regelmæssige opgørelser fra advokatens side over udførte ydelser eller regelmæssige opkrævninger over for forbrugeren, hvorved denne har mulighed for i tide at bringe ydelserne til ophør eller at opnå en ændring af det i kontrakten fastsatte vederlag?</p> <p>4. Hvis den nationale ret finder, at kontraktvilkåret, hvorefter betalingen for de leverede ydelser beregnes med udgangspunkt i en timesats, ikke er affattet klart og forståeligt, som foreskrevet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, skal retten da vurdere, om kontraktvilkåret er urimeligt i medfør af direktivets artikel 3, stk. 1 (dvs. skal retten i forbindelse med vurderingen af, om</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	22.09.22

	<p>kontraktvilkåret må anses for at være urimeligt, afgøre, om vilkåret bevirker en »betydelig skævhed« i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren), eller medfører det blotte forhold, at betalingsvilkåret, der vedrører væsentlige oplysninger i henhold til kontrakten, ikke opfylder kravet om gennemsigtighed, at vilkåret skal anses for at være urimeligt?</p> <p>5. Medfører det forhold, at kontrakten vedrørende juridiske tjenesteydelser ikke binder forbrugeren som angivet i artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13, når kontraktvilkåret vedrørende betaling er fundet urimeligt, at der er behov for at genoprette den situation, som forbrugeren ville have befundet sig i, hvis det urimelige vilkår ikke havde været en del af aftalen? Vil genoprettelsen af en sådan situation medføre, at forbrugeren ikke er forpligtet til at betale for de ydelser, der allerede er leveret?</p> <p>6. Ville det, hvis karakteren af en kontrakt, hvorefter der allerede er sket levering af ydelser mod et vederlag, medfører, at det ikke er muligt at genoprette den situation, som forbrugeren ville have befundet sig i, hvis det urimelige vilkår ikke havde været en del af aftalen (ydelse er allerede leveret), være i strid med formålet med artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 at fastsætte et vederlag for de ydelser, der er leveret [af] advokaten? Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, ville den rette balance, hvorved der opnås ligevægt mellem kontraktens parter, da kunne opnås: (i) hvis advokaten opnår betaling for de leverede ydelser på grundlag af den timesats, der er angivet i kontrakten; (ii) hvis advokaten opnår betaling i form af minimumsvederlaget for juridiske tjenesteydelser (f.eks. i henhold til det udgangspunkt, der er fastsat gennem en national retlig foranstaltning i form af vejledende maksimumssatser for vederlag i forbindelse med advokaters ydelser); (iii) hvis advokaten opnår betaling af et rimeligt beløb for ydelserne på grundlag af rettens vurdering under hensyntagen til sagens kompleksitet, advokatens kvalifikationer og erfaring, klientens økonomiske forhold og andre relevante omstændigheder?</p>				
--	--	--	--	--	--